

!דפ?פ?פ?

ושננתם לבניה ודברתם בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך:

פרשת השבוע למשפחה • ז אדר ב תשס"ח • 14 מרץ 2008

מושג השבוע: קרבן

פספוס מסוים בקונספציה הזאת: אם, כפי שהציע הרב קוק, יהיו הקרבנות מוקרבים רק מהצומח ולא מהחי, עשוי הדבר להחזיר אותנו לכוונה החבויה בשורש המילה 'קרבן': הקרבה של חלק ממה שחשוב לי לשם חיפוש הקרבה, אותה אפשר לממש במפגש פנים מול פנים עם האחר.

בן אנא

אחרי שהושלמה בניית המשכן פותח ספר ויקרא בתיאור הקרבנות השונים שיוקרבו בו. הקשר המודרני של המילה 'קרבן' מובא תמיד בסמיכות שלילית. סביר להניח כי בעת חידוש השפה, התמונה שעמדה לנגד עיני אליעזר בן-יהודה או דומיו היתה זו של דם ואש, של שחיטה - תמונה שלא ממש מוצאת חן בעיני האדם המתורבת בן ימינו. אלא שיש

רשות היחיד ורשות הרבים

- האם החסיד התבלבל? האם הוא חזה את העתיד וראה שיום אחד ימכור האדם את השדה?

- למה הוא התכוון כשקרא לרשות הרבים "רשות שלך"? סיפור זה מבהיר לנו שהמקומות הפרטיים, שאותם אנחנו מטפחים כל כך בחיינו, הם זמניים, בעוד שהסביבה המשותפת לכולנו היא הקבועה והיא זו שתישאר גם אחרינו, מטופחת או מצולקת, בהתאם לדרך שבה נשתמש בה היום. כל עוד לא נמצאה חלופה לחיים אנושיים על כוכב אחר - כדור הארץ הוא אחד ויחיד. ניצול מזלזל במשאביו ופגיעה בהם חוזרים אלינו בענק.

למשל: טמפרטורת כדור הארץ עלתה באופן ממוצע ב-0.3-0.6 מעלות צלסיוס מאז 1860, והיא צפויה לעלות ב-1-3.5 מעלות צלסיוס במשך 30-40 השנים הבאות. מספר מקרי סרטן העור בישראל הולך וגדל בעיקר בשל הקרינה הרבה באזורנו.

אנחנו, כולנו, מתנהגים לפעמים כמו אותו אדם שרק אחרי שנפגע הבין את הטעות שעשה. "טביעת רגל אקולוגית" היא מדד לצריכה היחסית של אדם שמשקפת את השימוש במשאבים, את חלקו של כל אחד מאתנו ביצירת נזק ממשי לסביבה. האם ידעתם שכדור הארץ מעמיד לרשותנו רק 18 דונם לנפש לשנה, בעוד שטביעת הרגל של הישראלי הממוצע היא 46 דונם? אנו, הישראלים, חיים על חשבון הדורות הבאים ועל חשבון המדינות המתפתחות המסתפקות בפחות מהממוצע העולמי. אם תרצו לברר כמה "טבע" נדרש כדי לקיים את רמת החיים הפרטית שלכם כנסו לשאלון <http://www.heschel.org.il/heshelphp/quiz-new.php>

השלכת האבנים היא סמלית, והיא אינה מייצגת השלכה של פסולת פיזית מהבית או מהרכב בלבד. אפשר לעשות הרבה דברים כדי להקטין את טביעת הרגל האקולוגית, חלקם גם בגיל 5. על קצה המזלג מתוך <http://sababa.sviva.gov.il/> - אתר הילדים של המשרד

תנו רבנן: "לא יסקל אדם מרשותו לרשות הרבים." מעשה באדם אחד שהיה מסקל מרשותו לרשות הרבים ומצאו חסיד אחד.

אמר לו: "ריקה, מפני מה אתה מסקל מרשות שאינה שלך לרשות שלך?"

לגלג עליו (אותו אדם).

לימים נצרך (האדם) למכור שדהו. והיה מהלך ברשות הרבים - ונכשל באותן אבנים.

אמר: "יפה אמר לי אותו חסיד 'מפני מה אתה מסקל מרשות שאינה שלך לרשות שלך'."

(תלמוד בבלי, בבא קמא דף נ' עמוד ב)

זו לא 'פרשת השבוע' הרגילה, אבל זו פרשת חיינו וחיי ילדינו וצאצאנו לעתיד לבוא. עיבוד אגדת חז"ל זו לסיפור ילדים מופיע במקראה 'סיפורים מימים עברו' - לקט אגדות חז"ל. אבל כל הורה יכול להרחיב ולספר כראות עיניו בשפה המתאימה לגיל הילדים, על האדם שגילה אכפתיות עצומה לדל"ת אמותיו וטרחתו יתרה טרח לנקות את שטחו הפרטי, בעוד שאל השטח הציבורי הוא זרק את האבנים שהפריעו לו, כי ברשות הרבים הוא זלזל.

- מה אותו אדם יכול היה לעשות עם האבנים שבשדה שלו במקום לזרוק אותן מחוץ לשדה?

- תנו דוגמאות לאזורים פרטיים - רשות היחיד, ולאזוריים ציבוריים - רשות הרבים.

- למי שייכים השטחים הציבוריים? מי אחראי על "רשות הרבים"?

- במי או במה מזלזל אותו אדם?

- אלו דברים אחרים אתם מכירים שאנשים משליכים לרשות הרבים, האם הם מכשילים או מזיקים?

החסיד שואל מדוע הוא זורק את האבנים ממקום שאינו שלו למקום ששייך לו.

להגנת הסביבה:

1. נחסוך בחשמל! ייצור החשמל גורם לזיהום אוויר. נזכור זאת ונשתדל לא לבזבז חשמל: יצאנו מהחדר? נכבה אחרינו את האור. השמש זורחת? נתלה את הכביסה בחוץ במקום להשתמש במייבש. נשתמש בדוד שמש ולא בדוד חשמל לחימום המים למקלחת.

2. ניסע פחות במכונית! הליכה ברגל, רכיבה על אופניים - זה ידידותי לסביבה וגם בריא לנו!

3. נפחית בשימוש במיזוג האוויר במכונית, על כל שני ליטרים דלק שאנו צורכים כשמיזוג האוויר פועל יכולנו לנסוע עוד 1.6 ק"מ.

4. נחסוך במים בהשקיית הגינה, בשטיפת המכונית, נסגור את הברז כשאנחנו מצחצחים שיניים, מסתבנים במקלחת או מסבנים את הכלים בכיור.

5. נארוז את הכריך לבית הספר בשקית בד או בקופסה לשימוש רב-פעמי. שקית נייר עדיפה על שקית פלסטיק, אם כי שתיהן חד-פעמיות.

6. נקטין את נפח האשפה על ידי שימוש חוזר (נשיפוץ, העברה, יצירה) בחפצים ישנים. נאסוף מכלי פלסטיק ריקים (בקבוקי משקה וגם מכלים של חומרי ניקוי) ונביא אותם אל מתקני האיסוף לצורך מחזור. נמחזר נייר (מכלי אמנר, הירוקים), קרטון (יש כלובים מיוחדים ברחבי המושבה), סוללות (מכלים לאיסוף נמצאים בבתי הספר ובבניין

המועצה), בקבוקי פלסטיק קטנים, פחיות ובקבוקי זכוכית (ברשתות המזון), בגדים ישנים (מכל ירוק מאחורי המועצה).

7. נפריד סוגי פסולת ונשליך גזם ופסולת גינה במקומות המתאימים.

8. נמנע משימוש בקלקר, זהו חומר שאינו מתפרק ואינו מתכלה.

9. נאמץ שטח פתוח הקרוב למקום מגורינו או לבתי הספר, נפעל לשיפור הניקיון בשטח הפתוח, לשימור החי, הצומח והנוף.

10. נדווח לרשויות על כל שרפה. פחמן דו-חמצני שמשחרר לאטמוספירה גורם לכ-50% מאפקט חממה, תחמוצת החנקן אחראית לכ-10% מאפקט החממה.

אם נחזור למסרים שאבותינו ניסו להנחיל לנו לפני כמעט-אלפיים שנה, נמצא סיפור שמשלים את תמונת הדאגה לדורות הבאים גם מבחינה אקולוגית. בויקרא רבה, פרשת כה סימן ה, מתואר קיסר רומא אדריאנוס עובר בשבילי טבריה ורואה זקן בן מאה מכין את הקרקע לנטיעות חדשות.

חשבו עולמית - פעלו מקומית!

אולגה אלקוליצ'א

אם לתלמיד בכיתה א' קשת ביי"ס בן גוריון

"החטא ועונשו" או "הוסיף חטא על פשע"

עיקר מהות התורה היא עבודת ה' לשם עבודת ה'. מכאן חשיבותה הגדולה של פרשת השבוע, ולכן הפתיחה הייחודית של החומש: קרבן התמיד, קרבן המנחה, קרבן החטאת, המבוצעים אך ורק במשכן על ידי הכוהנים - זו עבודת ה' היחידה המותרת לבני-ישראל (על הקשר לחטא עגל הזהב, ומאמרו של הרמב"ם על חשיבות עבודת הקרבנות כאמצעי הרחקה של בני-ישראל מעבודה-זרה - ראו את דברי מ"ודברת בם" על פרשת "ויקרא" משנה שעברה).

...ומאז חורבן בית המקדש, התפילה היומית היא שהפכה לתחליף להקרבת הקרבן היומי במקדש. מוסיף פרופ' לייבוויץ: "...מכאן אנו למדים משהו גם לגבי משמעות התפילה, שאין לראות בה אמצעי לסיפוק צורכי אדם, אלא במהותה אין היא אלא אותה צורה של עבודת ה', הבאה במקום הקרבת הקרבנות."

כמה פעמים קיבלתם מכה פיזית ממש או מכה אחרת, רגשית-נפשית-כלכלית או מכל סוג שהוא, וברגע הראשון חשבתם לעצמכם: "אחחח, מה עשיתי שזה מגיע לי, העונש הזה?" (כשהכוונה כמובן שהיא הגיעה מאיזה "כח עליון משגיח") לא קרה לכם אף פעם?

הדבר כה נפוץ שלא ניתן לייחד אותו לדתיים או אפילו למגדירים עצמם "מאמינים". אני כמעט משוכנע שאפילו בין מי שיגדירו עצמם אתאיסטים גמורים, ימצאו כאלה שמחשבה כזאת עלתה במוחם לפחות פעם אחת בחייהם. אך עדיין, הרוב יודעים ומכירים בעובדה: זה לא עובד ככה - אין הסבר אלוקי לכל מכה. לא הכל "שכר ועונש" מהיר משמים. כידוע, לפעמים "צדיק ורע לו, רשע וטוב לו". ככל הנראה, החשיבה המאגית-מיסטית הזו, במושגי "שכר ועונש אינדיבידואלי בעולם הזה ובעולם הבא", טבועה היכן

ראשית דבר - אציין כי קשה לכתוב הפעם את תרומתי הצנועה ל"ודברת בם", כאשר חיילנו לוחמים בימים אלה. ליבי איתם, עם הפצועים ועם משפחות ההרוגים... אך כאילו כדי להכניסני לפרופורציות: במהדורת החדשות האחרונה ששמעתי הערב, דווחו על הרוג נוסף בכבישים בסוף-שבוע זה, כך שהגענו ל-75 הרוגים מתחילת השנה ואנו רק בראשית חודש מרץ. אז אוסיף לתפילותי לבריאות ושלמות חיילנו, גם את הקריאה הידועה: "די לקטל בדרכים!"

ולענייננו: השבוע אנו מתחילים את חומש "ויקרא". הפרשה מתחילה בפסוקים: "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמור: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, אדם כי יקריב מכם קרבן לה' וגו'". מסתבר שפתיחה זו היא יחידה במינה מבחינה לשונית ואין כמותה בכל פרשיות התורה, שכן בעשרות פעמים של מתן הוראות מצוות למשה רשום "וידבר ה' אל משה לאמור..." אם כן מדוע כפל הלשון- "ויקרא, וידבר"? מה החשיבות הגדולה בהוראת עבודת הקרבנות? חלק מהתשובה ניתן למצוא ב"מדרש רבה" על המעבר מחומש "שמות" לחומש "ויקרא": 'משה הוציאם ממצרים, קרע להם את הים, הוריד להם את המן, העלה להם את הבאר, הגיו להם את השליו, הקיפם ענני-כבוד ה', ועשה את המשכן. אמר משה: מכאן ואילך מה יש לי לעשות עוד?... אמר לו הקדוש-ברוך-הוא: חייך (לשון שבועה), יש לך מלאכה גדולה מכל מה שעשית! ללמד לבניי טומאה וטהרה, ולהזהירם היאך יהיו מקריבין קורבן לפני. אצטט את גישתו למדרש של פרופ' לייבוויץ: "מדרש זה נראה לנו זר ומוזר, מפני שאין אנו רגילים בעבודת הקרבנות מאז החורבן, אולם משמעותם היא ההגשמה המוחשית ביותר לכך, שכל ירא-ה' המקבל עליו עול מלכות שמים מכיר כי

שהוא בגנום האנושי. כך ניתן להסביר את העובדה שהיא באה לידי ביטוי בצורות שונות ברוב הדתות, הכתות, ואמונות העדות שעל-פני האדמה. אבל בערך מאמצע ימי הביניים, מ"תקופת ההשכלה" ואילך, הראציונליות החלה לגבור על המיסטיקה והיותה פתח להתפתחות המדע והטכנולוגיה עד עצם היום הזה. ואל לנו לשכוח זאת. המאבק בין ה"ראציו" לבין המיסטיקה נמשך גם היום.

טעות נפוצה בין בני-האדם היא המחשבה שתפילה ובקשת מחילה מה' - הם האמצעי העיקרי לכפר על עוונות וחטאים, כולל אלה שבין אדם לחברו. וזו לא גישתה של היהדות (אולי כן של דתות אחרות - ראו תא הוידוי אצל הקתולים). אמנם, בתפילותינו אומרים "...והוא רחום, יכפר עוון...", אך הכוונה היא לתקווה לכפרה מה', אך לא מחברי שפגעי בו. ואמנם, בהפטרה של שבת זו ייאמר: "אנוכי, אנוכי הוא מוחה פשעך למעני וחטאותיך לא אזכור" (ישעיהו פרק מ"ג, פס' כה), אך הבעיה היא עם אנשים המקבלים את זה כפשט ולא יודעים שהפירוש (לפי רד"ק): "כפל לשון אנוכי, כי ה' מחל לדור המדבר על חטא העגל וממשיך למחול על פשעי כל דור ודור ולא כילה אותנו למענו, שלא יחולל שמו".

קודם כל, עלינו להיות בני-אדם בעלי-מוסר ביחסים בינינו, מבחינים בין טוב ורע, ונמנעים מהרע מתוך הבנה. הפרדוקס של "צדיק ורע לו ורשע וטוב לו" מעסיק את היהודי וכלל

אז למה לי פוליטיקה עכשיו?

בני-האדם כבר הרבה מילניום. אך, בכל בני האדם, בהיולדם, ישנו מצפון. כיצד הוא מתמודד איתו, איך האדם מנסה להדחיק את ייסוריו על מעשיו הרעים - אפשר לקרוא בין השאר בספר "החטא ועונשו" מאת דוסטויבסקי, ספר שהיה חובת-קריאה בתקופת היותי תלמיד תיכון. פרויד מיקם את המצפון ב-SUPER-EGO וטען שהוא נלמד ולא מולד. ואכן, כל הורה רואה כיצד התינוק החמוד-מתוק שלו לומד להתבייש על "מעשה רע" שעשה. המצפון, אמנם, קיים מלידה. אך דרוש חינוך נכון כדי לכוון וללמד מה טוב ומה רע, מה מותר ומה אסור. ישנם בני-אדם שלא קיבלו חינוך טוב, ובשילוב עם נסיבות חיים קשות במיוחד, נוצרות התנהגויות שנראות לנו ברבריות ופרימיטיביות. אמא שלי תמיד קוראת "חסרי-חינוך" לחסרי ה-SUPER-EGO שמעבר לאינסטינקט להישרדות-עצמית מוסיפים "חטא על פשע". ולאלה שכן מקבלים חינוך טוב, כזה שנלמד ונקלט עמוק בנפש, לא יעזר כל "פר חטאת" או תפילת מחילה. ייסורי המצפון הם העונש שה' העניק לבני-האדם, כאשר הבדיל אותם מבעלי-החיים וגירש אותם מגן-עדן.

שבת שלום,

ילן נשי

אב לתלמיד בכתה ב' קשת
בי"ס בן גוריון

כפוליטית ופוליטיקה זה רע שצריך להישמר מפניו. אבל פוליטיקה היא לא רעה, פוליטיקה מקדמת מטרות, ובעיקר - פוליטיקה היא המציאות של חיינו. או כפי שכתבה המשוררת הפולנייה הנפלאה ויסלבה שימבורסקה בשירה "ילדי התקופה":

...כל המעשים היומיומיים
או הליליים שלך, שלנו, שלכם,
הם מעשים פוליטיים.
תרצה או לא תרצה
לגנים שלך עבר פוליטי,
לעור גוון פוליטי,
לעיניים הבט פוליטי."

ובהמשך השיר היא מוסיפה:

"אינך חייב להיות בן אנוש
כדי לקבל משמעות פוליטית,
די בכך שתהיה נפט גולמי,
מספוא מרוכז, חומר גלם ממוחזר."

ובכדי לסגור את המאמר באמירה פוליטית, קהילת "גשר" על חבריה צריכה להחליט, מה היא רוצה להיות, האם היא נשארת בעמימות הפוליטית - בחירה שתהפוך את הארגון לחסר משמעות ואת המצטרפים אליו לאופורטוניסטים; או בוחרת באמירה חד משמעית לגבי מהות הארגון והמטרות שהוא רוצה להשיג.

גלי כספי-כפן

אם לתלמידה בכיתה ב' קשת
בי"ס בן גוריון

כאן, אנחנו לא מתעסקים עם פוליטיקה. אנחנו ניטרליים, אובייקטיבים, לא יכולים להיות נגועים בעמדות פוליטיות. אמירות מהסוג הזה נשמעות בארגון שלנו ובארגונים אחרים. העיקרון המוביל תפיסה זו נובע מהצורך להגיע לציבור רב ומגוון וכן מן הצורך להתחבב, על ידי אי אמירה. אבל קהילת "גשר" דומה לכל ארגון או התאגדות אנושית הנושאים אופי פוליטי. בארגון הזה לא יהיו שותפים ערבים, כי האגנדה של הארגון היא יהודים. גם חרדים ואורתודוקסים מחמירים לא יהיו שותפים.

האגנדה הפוליטית של המצטרפים החילוניים מורכבת משתי מטרות סותרות שבאמצעות הטשטוש הפוליטי הן יכולות להיות בכפיפה אחת. מטרת האגנדה החילונית הראשונה היא קידום רעיונות פלורליסטיים גם בקרב החברה הדתית האורתודוקסית ואילו התפיסה השנייה מעודדת הנחלת המסורת ובקיאיות במקורות גם בחברה החילונית. גם למצטרפים הדתיים תפיסות פוליטיות אחדות. יש שלא מצאו את מקומם בשדרה הראשית של הזרם הדתי לאומי ומעוניינים לייצר זרם פתוח יותר, בדרך כלל בעלי עמדות שמאלניות ובמרכז. ויש קבוצה שחושבת שהמקורות, הטקסים והחיים היהודיים האורתודוקסים, צריכים להיות מונחלים לכלל הציבור כולל לזרם החילוני.

לכאורה הדברים מנוגדים לאמירה שהארגון הוא פוליטי, מפני שהדעות מגוונות. אך למעשה המאבק בין העמדות הפוליטיות השונות על אופי הארגון, קיים כל הזמן. למה, אם כן, אנחנו לא רואים את המאבק הזה? מדוע הוא לא מופיע כמעט מעל דפי "ודברת בס"? מדוע בפורום "חושבים חולמים" לא נשמעים כמעט קולות הדורשים להחליט - פנינו לאן?

הסיבה היא שכל תפיסת עולם וחשיבה אידיאולוגית נתפסת

חג שמח – תגובה לאריאל ידין

נעתי בחוסר נוחות על כסאי כאשר קראתי את מאמרו של אריאל ידין "חג גדול ליהודים?" בגליון 57 של "ודברת בס". התופעות שאריאל מתאר של שיכרות עד אובדן חושים בחג פורים דווקא, לא מוכרות לי ולא נתקלתי בהן באף שלב מחיי.

מאז שהגעתי ל"גיל שאפשר להתחיל", יצאנו, החברים, בערבי ששי ושתיית אלכוהול היתה חלק מהענין. ידענו לשתות בכמויות סבירות, ידענו לפרוק רק חלק מהעול, בלי להתבזות, בלי לחצות גבולות מוסריים, ובלי לשבור כללי התנהגות חברתיים.

אבל, לנו השתייה לא היתה הזדמנות חד פעמית. ההשתטות היתה מותרת כל השנה אך במידה, וידענו שמה שלא נספיק היום, נוכל לשתות ולהשתטות בשבוע הבא. מי שחי כל חייו במסגרת נוקשה, בה כללי ההתנהגות מוכתבים ובלתי מתפשרים, ורק יום אחד בשנה מותר לו

לחרוג מאותם כללים, מתנהג כמו מי שיצא מהכלא לחופשה בת יום אחד. הרי לא תצפה מאדם כזה שיתנהל בעצלתיים המאפיינים את החיים השגרתיים. ברור שבאותו יום ינסה האסיר המשוחרר להספיק לחיות ככל האפשר, לנצל את ההיתר עד תום, ולמתוח את הגבול עד הקצה. יתר על כן, כיוון שהתנהגות שטותית שקולה לטפשות ונשפוט בחומרה במשך רוב ימי השנה, עם הזמן נוצר מחסום מפני התנהגות "שאינה הולמת", וביום פורים, למרות ההיתר, קשה לשנות התנהגות שהוטבעה לאורך זמן כה רב, ואז באמת יש צורך בשתייה מרובה של אלכוהול, כדי לפרוץ את המחסום שהופך למעין טבע שני.

כאשר הבילוי לא מלווה ברגשות אשם על הוצאת זמן לבטלה וההשתטות היא לגיטימית, ולא איזה חריגה חד-פעמית מהתנהגות החיים, אין צורך בשתייה מרובה של אלכוהול או בשבירה גסה של מחסומים ישנים.

מהמקום שלי, החילוני, חג פורים הוא לא חג שמצווה להיות בו שמח, אלא פשוט חג שמח.

חגיגה קראס

משלוח מנות איש לרעהו

גם השנה נתארגן למשלוחי מנות עבור משפחות עולים במושבה.

כל משפחה המעוניינת להצטרף תקבל שם וכתובת של משפחת עולים ותגיש לה משלוח מנות ביום החג. אנא שימו לב שהמשלוח יורכב ממוצרים כשרים. נא להרשם בהקדם. לפרטים נוספים והרשמה: גליה אלגרנטי במייל yair9@zahav.net.il או בטלפון 9357655

ארועי פורים תשס"ח

קריאת מגילה לכל המשפחה

תתקיים ביום חמישי י' באדר ב' 20.3.08 בבית הברון.

מסיבת פורים שתגדיר מחדש את המלה שמחה

תתקיים במוצאי שבת.

טו באדר ב' 22.3.08 במתנ"ס חוויות צפון ברחובות

בשעה 20:30

מחיר כרטיס 35 ש"ח לאדם לכיסוי הוצאות.

כל הפרטים באתר הקהילה

בפרשת ויקרא מופיעה מילה לא כל כך שימושית בימינו, חֶלֶב, שמשמעותה שומן. מילה זו נכתבת בדיוק כמו מילה שמוכרת לנו מאוד, חֶלֶב, אך הניקוד של שתי המילים שונה. יש בעברית עוד מקרים רבים של מילים עם כתיב זהה וניקוד שונה, וכאלה צמדי מילים עליכם למצוא בחידה הפעם. לכל הגדרה מהטור הימני יש הגדרה מהטור השמאלי, שיחדיו הן יוצרות צמד מילים, כפי שמופיע בדוגמא (מֶלַח-מֶלַח).

ר					
ח	ש	ק	ה	ש	נ
א	ב	א	ל	א	ל
ח					

אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ

הַפִּינָה הַשְּׂבִילִי

מאיר ומחמם בחנוכה

סיבה להפסקת חשמל

רציני וקשה

עובד בספינה

בה גרות הדבורים

ישוב גדול, כמו רחובות

לא מוכר ולא ידוע

ההיפך מחדש

תבלין מאוד נפוץ

ההיפך מער

מאירה ומחממת ביום

נמצא על ראשו של ילד

יומולדת

ההיפך מארוך

מוריד עץ ביער

בעל-חיים שנוער

אתם יכולים לשחק במציאת עוד צמדים כאלה (למשל: דור, מוכר, חבל, טבע). כמה תוכלו למצוא?

בהצלחה! נלה ויהודה צאצא